

Sygn. akt I C 579/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Marta Kluczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 czerwca 2018 roku w Ś.

sprawy z powództwa (...) Bank SA z/s we W.

przeciwko K. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. B. na rzecz strony powodowej (...) Bank SA z/s we W. kwotę 35.045,01 zł (trzydzieści pięć tysięcy czterdzieści pięć złotych 1/100) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od kwoty 31 203,80 zł za okres od dnia 05.12.2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 5.370 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 579/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wniosła w dniu 05.12.2017 r. pozew przeciwko K. B. o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kwoty 25.045,01 zł wraz umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 31.203,80 zł za okres od dnia 05.12.2017 r. do dnia zapłaty, ale nie większymi niż odsetki maksymalne odsetki za opóźnienie, wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że pozwany zawarł ze stroną powodową umowę nr (...), na podstawie której zobowiązał się do spłaty zadłużenia na zasadach określonych w umowie i regulaminie udzielenia kredytów i pożyczek oraz tabeli prowizji i opłat. Wobec braku spłaty zadłużenia w terminach określonych harmonogramem umowy, strona powodowa podjęła poprzez swoich pracowników działania windykacyjne. Działanie ta nie przyniosły zakładanego efektu, w wyniku czego zadłużenie powoda wzrastało. Z powodu powstania zaległości w spłacie umowa nr (...) została przez stronę powodową wypowiedziana, a pozostała do zapłaty kwota została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności. Całość wierzytelności objętych pozvem jest wymagalna od dnia 27.01.2017 r. Strona powodowa wskazała, że po wypowiedzeniu umowy nadal dążyła przez swoich pracowników do pozasądowego rozwiązania sporu, które jednak nie doprowadziły do spłaty zadłużenia, w związku z czym strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty wymagalnych należności wskazując jednocześnie, że w przypadku braku płatności sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Strona powodowa wskazała, że mimo to pozwany nie uregulował wymagalnych należności, w związku z czym konieczne stało się skierowanie sprawy na drogę sądową. Strona powodowa wskazała, że na wysokość zadłużenia dochodzonego pozvem, wynoszącego na dzień 05.12.2017 r. 35.045,01 zł składa się:

- kapitał (należność główna) w wysokości 31.203,80 zł,

- odsetki umowne (wynagrodzenie za korzystanie z kapitału – zgodnie z art. 359 k.c., określone w harmonogramie spłaty w momencie podpisywania umowy i stanowiące część raty kapitałowo-odsetkowej) w wysokości 1.034,67 zł,

- odsetki karne (określone w umowie odsetki za opóźnienie w płatności liczone od kapitału wymagalnego, odpowiadające swoim charakterem odsetkom za korzystanie z kapitału z art. 481 k.c., w pozwie w niniejszej sprawie nazywane odsetkami karnymi, gdyż tak nazywane są w umowie) w wysokości 2.806,54 zł, oraz dalsze odsetki za okres od dnia 05.12.2017 r. do dnia zapłaty według stopy procentowej stanowiącej 4-krotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP (oprocentowanie przewidziane dla zadłużenia przeterminowanego), których wysokość na dzień wniesienia pozwu wynosi 10 % (art. 481 § 2¹ k.c.).

W dniu 25.01.2018 r. tut. Sąd wydał w sprawie o sygn. akt I Nc 2029/17 nakaz zapłaty uwzględniający żądanie pozwu.

W dniu 02.03.2018 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Uzasadniając sprzeciw pozwany podniósł, że kwestionuje powództwo co do wysokości. Pozwany przyznał, iż zawarł umowę o kredyt, zgodnie z umową nr (...), jednakże według pozwanego kredyt był wynikiem restrukturyzacji wcześniejszego zadłużenia. Podał, że pierwotnie uzyskał pożyczkę na mocy umowy z dnia 31.08.2010 r. nr (...), a następnie w wyniku restrukturyzacji zadłużenia, pożyczka uległa zwiększeniu do kwoty 108.080,11 zł (zobowiązanie nr (...)), z czego kwota 85.257,10 została zaliczona na poczet spłaty kapitału, a kwota 540,16 zł na poczet spłaty odsetek wcześniejszego zadłużenia. W dniu 17 czerwca 2014 r. zobowiązanie nr (...) wygasło z powodu całkowitej spłaty środkami z kredytu nr (...). Pozwany wskazał, że nowy kredyt w kwocie 54.601,97 zł został zaliczony w części na spłatę kapitału kredytu (...), tj. kwota 50.021,75 zł, oraz w części na spłatę odsetek, tj. kwota 1.645,47 zł. Podkreślił, iż na poczet spłaty kapitału kredytu nr (...) w okresie od czerwca 2014 r. do kwietnia 2017 r. uiścił na rzecz strony powodowej kwotę 23.398,17 zł, natomiast na poczet odsetek kwotę 9.983,81 zł. Ponadto w okresie od kwietnia 2011 r. do czerwca 2014 r. spłacił kapitał (wraz z zaległym) łącznie w kwocie 193.337 zł oraz odsetki (wraz z zaległymi) w kwocie 16.355,83 zł. Pozwany podniósł, że nie uchyła się od wypełnienia jego zobowiązań, dlatego uznaje powództwo co do zasady, jednak nie jest dla niego zrozumiałe, w jaki sposób, mimo że spłacił już znaczną sumę zobowiązań, do zapłaty pozostało jeszcze ponad 30.000 zł kapitału. Pozwany wskazał też, że starał się o zawarcie ugody ze stroną powodową, lecz bezskutecznie.

Pozwany wniósł także o odstąpienie od obciążania go kosztami postępowania, wskazując, że nie dał stronie powodowej powodów do wytoczenia powództwa i nie zaprzecza faktowi udzielenia mu przez stronę powodową pożyczki.

Pismem procesowym z dnia 04.06.2018 r. strona powodowa podtrzymała twierdzenia pozwu w całości podając, że rozważania pozwanego w zakresie wcześniejszych zobowiązań należy uznać za bezzasadne. Wskazała, że dochodzi roszczenia wynikającego z umowy ugody nr RE/14052749. Przyznała, że umowa ugody dotyczyła spłaty zadłużenia wynikającego z niespłaconej, a wypowiedzianej umowy pożyczki powtórnej nr (...), jednakże pozwany podpisując umowę nr (...) uznał wskazany w niej dług w całości (§ 1 ust. 3 umowy nr (...)). Na marginesie strona powodowa wskazała, że umowa (...) nie była zawarta w ramach restrukturyzacji wcześniejszego zobowiązania, lecz była umową pożyczki powtórnej, która w części spłacała zadłużenie na umowie (...), a w części została przekazana pozwanemu na dowolny cel konsumpcyjny. Strona powodowa podniosła, iż pozwany w swoich rozważaniach pominął fakt, iż nie każda jego wpłata w całości zarachowana jest na poczet spłaty kapitału, a kolejność księgowania wpłat (do dnia wypowiedzenia umowy) została dokonana zgodnie z § 2 ust. 4 umowy (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19.04.2011 r. strona powodowa zawarła z pozwanym umowę pożyczki nr (...) w kwocie 108.080,11 zł. Zgodnie z postanowieniami umowy pozwany upoważnił stronę powodową do pomniejszenia kwoty pożyczki z tytułu umowy pożyczki nr (...), zawartej w dniu 21.08.2010 r. Oprocentowanie nominalne pożyczki wynosiło 6,75% i było stałe, a nadto nie mogło przekraczać odsetek maksymalnych, wynoszących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, która w dniu zawarcia umowy pożyczki wynosiła 22%. Pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki w 60 ratach, których wysokość wynosiła 2.130,55 zł, z wyjątkiem ostatniej raty wyrównawczej, której wysokość określono na kwotę 2.130,22

zł. Zgodnie z postanowieniami umowy wpłaty pozwanego były zaliczane na: koszty windykacji, odsetki karne, odsetki umowne od kapitału przeterminowanego, kapitał przeterminowany, odsetki umowne raty bieżącej, kapitał raty bieżącej. Niespłaceniu przez pozwanego raty pożyczki w terminie ustalonym w umowie albo spłaceniu jej w niepełnej wysokości powodowało uznanie należności za zadłużenie przeterminowane. Od zadłużenia przeterminowanego strona powodowa naliczała odsetki wg zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność kredytu lombardowego NBP, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 22%. Bank zastrzegł sobie również prawo do wcześniejszego rozwiązania umowy pożyczki z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

Dowód:- umowa pożyczki nr (...) z dnia 19.04.2011 r. – k. 33-36

- harmonogram spłat do umowy pożyczki nr (...) z dnia 19.04.2011 r. –k. 37

W dniu 16.06.2014 r. strony zawarły umowę ugodowej spłaty zadłużenia nr (...) wynikającego ze zobowiązania (...), w której wskazały, że na dzień 2 czerwca 2014 r. zadłużenie wynikające z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 19.04.2011 r. wynosiło łącznie 54.601,97 zł, który to dług pozwany uznał w całości. Odsetki karne naliczono do dnia 02.06.2014 r. Od dnia 02.06.2014 r. do dnia zawarcia umowy ugody nr RE/14052749 zastosowane zostało oprocentowanie ugodowe w wysokości 10 % w stosunku rocznym od kwoty ugody. Pozwany zobowiązał się do dokonywania miesięcznych wpłat w 60 ratach w wysokości 1.158,11 zł płatnych do 25-go dnia każdego miesiąca poczynając od 25.06.2014 r. Zgodnie z postanowieniami umowy wszystkie wpłaty dokonane w okresie obowiązywania umowy Ugody były zaliczone na spłatę naliczonej opłaty restrukturyzacyjnej w wysokości 250,11 zł oraz na spłatę zadłużenia zgodnie z kolejnością: koszty windykacji, odsetki karne, odsetki umowne od kapitału przeterminowanego, kapitał przeterminowany, odsetki umowne raty bieżącej, kapitał raty bieżącej. Strony ustaliły, że od wierzytelności objętej umową od dnia 02.06.2014 r. do końca obowiązywania umowy naliczane będą odsetki umowne w stałej wysokości 10% w stosunku rocznym. Strona powodowa zastrzegła sobie w tej umowie ugody prawo jej wypowiedzenia z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, po upływie którego, strona powodowa była uprawniona do dochodzenia całości należności wynikającej z umowy nr (...) wraz z dalszymi odsetkami karnymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Według stanu na dzień 02.06.2014 r. oprocentowanie kapitału pozostałego do zapłaty wynosiło 16% w stosunku rocznym. Niespłaconą w terminie część kapitału strona powodowa od dnia następnego traktowała jako zadłużenie przeterminowane, od którego pobiera się odsetki karne w wysokości i terminach wskazanych § 3 ust. 2 umowy ugody, tj. w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Dowód:- umowa ugodowej spłaty zadłużenia nr (...) wynikającego ze zobowiązania (...) – k. 7-8, 38-39

- zestawienie spłat zobowiązania nr (...) – k. 40-41

Pismem z dnia 21.12.2016 r. strona powodowa wypowiedziała pozwanemu umowę nr (...), z powodu nieuregulowania zaległości wynikających z tej umowy, zakreślając 30- dniowy termin do zapłaty zadłużenia. W skład kwoty zadłużenia wchodziły:

- kapitał – 33.563,80 zł,
- odsetki zaległe – 1.034,67 zł,
- odsetki karne – 92,25 zł,
- koszty windykacji – 0,00 zł.

Dowód:- wypowiedzenie umowy ugody z dnia 21.12.2016 r. –k. 9

Pismem z dnia 18.09.2017 r. wezwano przedsądowo pozwanego do zapłaty kwoty 34.378,19 zł w terminie 14 dni od doręczenia niniejszego wezwania. Wezwanie doręczono pozwanemu w dniu 09.10.2017 r.

Dowód:- przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 18.09.2017 r. wraz z potwierdzeniem odbioru wezwania – k. 10-11

Rata wymagalnego kapitału na dzień 31.12.2017 r. wynosiła 53.909,37 zł, spłata kapitału – 22.705,57 zł, a odsetki karne naliczone – 3.037,36 zł. Na poczet zadłużenia dokonano spłat w kwocie 33.577,16 zł. Wpłaty pozwanego rozliczane były na: spłatę odsetek karnych, spłatę odsetek zwykłych, spłatę kapitału oraz ewentualne koszty windykacji.

Dowód – zestawienie należności i zaległości kapitałowych z kalkulacją odsetek za zwłokę za okres od 16.06.2014 r. do 31.12.2017 r. –k. 59-61,

- zestawienie należności i spłat kredytu za okres od dnia 16.06.2014 r. do 04.06.2017 r. – k. 62-66

Strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 05.12.2017 r., zgodnie z którym stronie powodowej przysługuje od pozwanego roszczenie o zapłatę kwoty 35.045,01 zł.

Na wymagalne zadłużenie składa się:

1. niespłacony kapitał – 31.203,80 zł,

2. odsetki umowne naliczone od dnia 25.10.2016 r. do dnia 27.01.2017 r. – 1.034,67 zł,

3. odsetki od należności przeterminowanych od dnia 25.10.2016 r. do dnia 04.12.2017 r. – 2.806,54 zł wraz z dalszymi odsetkami, które obciążają pozwanego od dnia sporządzenia wyciągu z ksiąg bankowych do dnia zapłaty, obliczonymi od kwoty 31.203,80 zł według zmiennej stopy procentowej obowiązującej u strony powodowej, która na dzień sporządzenia wyciągu wynosi 10%, stanowiącej 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP jako oprocentowania przewidzianego dla zadłużenia przeterminowanego,

4. koszty windykacji – 0,00 zł

Dowód: - wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) – k. 5

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 r. – Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie z art. 917 k.c. przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego, w tym celu aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie, albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. Zgodnie z art. 6 Kodeksu cywilnego (Kc) ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Podkreślić należy, że art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty (tamujące, niweczące) wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, LEX nr 233051).

Strona powodowa wykazała zdaniem Sądu swoje roszczenie, wypełniając ciężący na niej z mocy art. 6 k.c. obowiązek udowodnienia faktów, z których wywodziła swoje roszczenie i ciężący na niej z mocy art. 232 zd 1 k.p.c. obowiązek procesowy przedstawienia dowodów na te fakty, przedstawiając wskazaną przez siebie dokumentację w postaci: umowy pożyczki nr (...) z dnia 19.04.2011 r., umowy ugodowej spłaty zadłużenia nr (...) wynikającego ze zobowiązania (...), harmonogramu spłat do umowy pożyczki nr (...) z dnia 19.04.2011 r., wyciągu z ksiąg bankowych nr (...), wypowiedzenie umowy nr (...) z dnia 16.06.2014 r., wezwanie do zapłaty z dnia 18.09.2017 r., zestawienie należności i zaległości kapitałowych z kalkulacją odsetek za zwłokę za okres od 16.06.2014 r. do 31.12.2017 r., zestawienie

należności i spłat kredytu za okres od dnia 16.06.2014 r. do 04.06.2018 r. Pozwany nie kwestionował przy tym autentyczności i wiarygodności ww. dokumentów. Pozwany przedstawił zresztą wraz ze sprzeciwem dokumentację zbieżną i ewentualnie jedynie uzupełniającą w stosunku do dokumentacji strony powodowej, przy czym dokumentacja dotycząca korespondencji z Rzecznikiem Ubezpieczonych mogło stanowić jedynie dowód tego, że taka korespondencja była prowadzona, natomiast nie wynikają z niej fakty istotne dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

W szczególności, jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, strony wiązała umowa pożyczki, na podstawie której pozwany otrzymał od strony powodowej określone środki pieniężne z precyzyjnie określonymi warunkami spłaty tego zobowiązania, a z której to umowy pozwany nie w pełni się wywiązał. W celu zapewnienia wykonania wymagalnych zobowiązań powstałych pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą we W., a pozwanym strony zawarły umowę ugody. Uгода została zawarta przez strony w dniu 16.06.2014 r. Stosownie do § 2 ust. 2 niniejszej ugody zadłużenie z tytułu umowy ugody wynosiło łącznie 54.601,97 zł. Pozwany winien był dokonywać spłaty zadłużenia w 60 ratach w wysokości 1.158,11 zł, płatnych do 25-go dnia każdego miesiąca. Wobec niewywiązywania się pozwanego z warunków ugody, strona powodowa pismem z dnia 21.12.2016 r. wypowiedziała zawartą między stronami umowę ugody, a wypowiedzenie umowy należy uznać za skuteczne. Również pozwany nie kwestionował tego wypowiedzenia.

W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną pozostawał fakt zawarcia przez strony umowy pożyczki nr (...) z dnia 19.04.2011 r. oraz umowy ugodowej spłaty zadłużenia nr (...) wynikającego ze zobowiązania (...).

Pozwany uznał roszczenie strony powodowej co do zasady, ale kwestionował je co do wysokości. Podał, że nie uchyla się od wypełniania ciężących na nim zobowiązań, jednak w jego ocenie kwota pozostała do spłaty zadłużenia jest zdecydowanie za wysoka. Wskazał, że na poczet spłaty kapitału kredytu nr (...) w okresie od czerwca 2014 r. do kwietnia 2017 r. uiścił na rzecz banku kwotę 23.398,17 zł, natomiast na poczet odsetek 9.983,81 zł. Wcześniej w okresie od kwietnia 2011 r. do czerwca 2014 r. spłacił kapitał łącznie w kwocie 193.337 zł oraz odsetki łącznie w kwocie 16.355,83 zł.

W przekonaniu Sądu, po rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, twierdzenia pozwanego, że kwota pozostała do spłaty zadłużenia wobec strony powodowej jest zdecydowanie za wysoka, należy uznać za bezzasadne. Przy stanowisku procesowym prezentowanym przez pozwanego jego rzeczą, zgodnie z ciężącym na nim obowiązkiem z art. 6 k.c., było bowiem wykazanie, że strona powodowa nie uwzględniła jakichś konkretnych wpłat dokonywanych przez pozwanego lub by zaliczyła jakieś konkretne wpłaty w sposób niezgodny z ustaleniami stron, oraz udowodnienie powyższych zarzutów, do czego był zobowiązany na podstawie art. 232 zd.1 k.p.c., którym to obowiązkiem procesowym pozwany nie sprostał, poprzestając jedynie na ogólnikowych stwierdzeniach o zbyt wysokiej – jego zdaniem – pozostałości do zapłaty. Tymczasem strona powodowa precyzyjnie wskazała w jaki sposób (na jakie konkretne należności) zaliczyła każdą konkretną wpłatę pozwanego oraz na jakiej podstawie to uczyniła. Zgodnie z § 3 ust. 1 ww. umowy ugody, niespłaconą w terminie należność strona powodowa od dnia następnego traktowała jako zadłużenie przeterminowane, od którego pobierała odsetki karne w wysokości i terminach wskazanych w § 3 ust. 2 umowy ugody. Jeżeli pozwany nie spłacał w terminie raty określonej w § 2 ust. 3 umowy ugody, niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym. Z § 3 ust. 2 od zadłużenia przeterminowanego strona powodowa pobierała od dnia następnego, w którym miała nastąpić płatność do dnia poprzedzającego dzień spłaty włącznie, bez odrębnego wezwania do zapłaty, odsetki karne, których wysokość jest określona w odniesieniu do stopy kredytu lombardowego NBP. Odsetki karne dla zadłużenia przeterminowanego obowiązujące w dniu zawarcia umowy ugody równe były każdorazowej wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP i wynosiły na dzień podpisania umowy ugody 16% rocznie.

Pozwany zaakceptował powyższe postanowienia umowy poprzez złożenie podpisu pod umową, a więc miał świadomość konsekwencji wynikających z nieterminowanej spłaty zobowiązania. Strony postępowania ustaliły nadto sposób księgowania wpłat pozwanego stanowiąc w § 2 ust. 4 umowy ugody, iż wszystkie wpłaty dokonane w okresie obowiązywania niniejszej umowy zaliczone zostaną na spłatę zadłużenia z tytułu umowy ugody RE/14052749 zgodnie z kolejnością tj. koszty windykacji, odsetki karne, odsetki umowne od kapitału przeterminowanego, kapitał przeterminowany, odsetki umowne raty bieżącej. Z przedłożonych przez stronę powodową zestawień tj. zestawienia należności i zaległości kapitałowych z kalkulacją odsetek za zwłokę (w walucie kredytu) za okres od 16.06.2014 r.

do 31.12.2017 r. oraz zestawienia należności i spłat kredytu w PLN za okres od 16.06.2014 r. do 04.06.2018 r., których pozwany nie kwestionował, wynika, że wpłaty dokonywane przez pozwanego nie były uiszczane w terminie spłat określonym w dołączonym do umowy harmonogramie, co uzasadniało po stronie powodowej naliczanie odsetek zgodnie z obowiązującymi postanowieniami umowy. Według Sądu nie można doszukać się po stronie powodowej jakiegokolwiek uchybienia w zakresie sposobu księgowania wpłat. Z kolei opłaty, które od pozwanego pobrano, zostały wyszczególnione w dołączonej do umowy tabeli. Nie budzi również zastrzeżeń sposób naliczanych przez stronę powodową odsetek oraz ich wysokość, która również została określona postanowieniami umowy. Pozwany podał nadto, że zawarł ze stroną powodową umowę nr (...), jednak kredyt ten był wynikiem restrukturyzacji wcześniejszego zadłużenia. Podał, że pierwotnie uzyskał pożyczkę na mocy umowy z dnia 31.08.2010 r. (...), a następnie w wyniku restrukturyzacji zadłużenia, kwota pożyczki uległa zwiększeniu do kwoty 108.020,11 zł, z czego kwota 85.257,10 zł została zaliczona na poczet spłaty kapitału, a kwota 540,16 zł na poczet spłaty odsetek wcześniejszego zadłużenia. Sąd odnosząc się do powyższych twierdzeń pozwanego, podzielił stanowisko strony powodowej wyrażone w piśmie procesowym z dnia 04.06.2018 r. uznając ww. twierdzenia za bezzasadne. Według Sądu nie budzi wątpliwości fakt, iż strona powodowa dochodzi roszczenia wynikającego z umowy ugody nr RE/14052749. Jak słusznie podniosła strona powodowa, umowa ugody dotyczyła spłaty zadłużenia wynikającego z niespłaconej, a wypowiedzianej umowy pożyczki powtórnej nr (...), jednakże pozwany podpisem pod umową nr (...) uznał dług wskazany w niniejszej umowie w całości, o czym stanowi § 1 ust. 3 przedmiotowej ugody, który stanowi, iż klient uznaje dług w wysokości określonej w ust. umowy nr (...).

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej w całości dochodzoną kwotę wraz z należnymi odsetkami, zgodnie z art. 481 § 2 zd. 2 k.c., z ich ograniczeniem zgodnie z art. 359 § 2¹ k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Nie będzie miał w niniejszej sprawie zastosowania art. 101 k.p.c., gdyż samo dążenie do zawarcia przedsądowej ugody nie oznacza, że pozwany nie dał powodu do wytoczenia sprawy, jeżeli uprzednio był bezskutecznie wzywany do dobrowolnej zapłaty przez stronę powodową. Z kolei nie sposób uznać, by pozwany uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu, gdyż uznał jedynie swoje zadłużenie co do zasady, a nie co do wysokości. Nadto nie ujawniły się szczególnie uzasadnione okoliczności w rozumieniu art. 102 k.p.c. uzasadniające odstąpienie przez Sąd od obciążania pozwanego kosztami postępowania. Zasądzona od pozwanego na rzecz strony powodowej kwota 5.370 zł tytułem zwrotu kosztów procesu stanowi sumę celowych w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i wykazanych przez stronę powodową kosztów procesu, na które składały się: kwota uiszczonej przez stronę powodową opłaty od pozwu w łącznej wysokości 1.753 zł, kwota 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej przez radcę prawnego w stawce minimalnej (zgodnie z § 2 pkt 5 w zw. z § 15 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu w niniejszej sprawie) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa udzielonego pełnomocnikowi strony powodowej.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.